

Bayram

Mehmet Âkif Ersoy

Bayram — Mehmet Âkif Ersoy

İlk yayın: Safahat 1. kitap (1911)

Mehmet Âkif Ersoy 1936 yılında öldü. 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu'nun 27. maddesi uyarınca eserin özgün metni kamu malıdır.

Metin, Vikikaynak (tr.wikisource.org) aktarımından alınmıştır:
<https://tr.wikisource.org/w/index.php?title=Bayram&oldid=140463> (revizyon 140463). Bu aktarım Creative Commons Atıf-AynıLisanslaPaylaş 4.0 (CC BY-SA 4.0) lisansı ile paylaşılır; bu PDF de aynı lisansla serbestçe paylaşılabilir.

pdfkitaphane.com

Âfâk bütün hande, cihan başka cihandır;
Bayram ne kadar hoş, ne şetâretli zamandır!

Bayramda güler çehre-i mâ'sûm-i sabâvet,
Ümmîd çocuk sûret-i sâfında ıyandır

Her cebhede bir nûr-i mücerred lemeânda;
Her dîdede bir rûh demâdem cevelândır.

Âlâm-ı hayâtın iki kat büktüğü ecsâd
Feyzindeki te'sîr ile âsûde revandır.

Ferdâ-yı sükûn perveridir sâl-i cidâlin,
Nevmîd düşen kalbe ümîd-âver-i candır.

Heycâ-yi maîşetteki feryâd-ı mehîbin
Dünyâda biraz dindiği an varsa bu andır.

Subhunda bahârın şu sabâhat bulunur mu?
Bak çehre-i gabrâya: Nasıl şen, ne civandır!

Her sînede bir kalb-i meserret darabanda,
Her kalbde bir âlem-i eşvâk nihandır.

Raksân oluyor cünbüş-i dûşiyle anâsır,
Gûya ki bütün sadr-ı zemin pür-galeyandır.

Eşbahı da cûşân ediyor feyz-i mübîni,
Yâ Rab bu nasıl rûh-i avâlim-sereyandır!

Bayramda gelir yâda ne hoş hâtıralar ki:
Bin ömre verilmez, o kadar kadri girandır,

İydin bana dâim görünür levh-i kerîmi:
Mâzî-i tufûliyyetimin yâd-ı besîmi.

Birinci gün hava bir parça nâ-müsâiddi;
İkinci gün açılıp, sonra pek güzel gitti.

Dedim ki: 'Fâtih'e çıksam yavaşça, bir yanda
Durup o âlemi seyreylesem de meydanda,

Ziyâret etsem ehîbbâyı sonradan... Hoş olur.
Bütün gün evde oturmak ne olsa pek boştur. '

Bu arzû-yi tenezzüh gelince, artık ben
Durur muyum? Ne gezer! Fırladım hemen evden.

Gelin de bayramı Fâtih'te seyredin, zirâ
Hayâle, hâtıra sığmaz o herc ü merc-i safâ,

Kucakta gezdirilen bir karış çocuklardan
Tutun da, tâ dedemiz demlerinden arta kalan,

Asırlar ölçüsü boy boy asâlı nesle kadar,
Büyük küçük bütün efrâd-i belde, hepsi de var!

Adım başında kurulmuş beşik salıncaklar,
İçinde darbuka, teflerle zilli şakşaklar,

Biraz gidin; Kocaman bir çadır... Önünde bütün,
Çoluk çocuk birer onluk verip de girmek için

Nöbetle bekliyorlar. Acep içinde ne var?
'Caponya'dan gelen insan suratlı bir canavar! '

Geçin: sırayla çadırlar. Önünde her birinin.
Diyor: 'Kuzum, girecek varsa durmasın girsin.'

Bağırmadan sesi bitmiş ayaklı bir îlân,
'Alın gözüm buna derler...' sadâsı her yandan.

Alettirikçilerin keyfi pek yolunda hele:
Gelen yapışmada bir mutlaka o saplı tele.

Terazilerden adam eksik olmuyor; birisi
İnince binmede artık onun da hemşerisi:

'Hak okka çünkü bu kantar... Frenk îcâdı gıram
Değil! Diremleri dörtyüz, hesapta şaşmaz adam.'

- Muhallebim ne de kaymak!
- Şifalıdır macun!
- Simit mi istedin ağa?
- Yokmuş onluğum, dursun.

O başta: Kuskunu kopmuş eğerli düldüller,
Bu başta: Paldımı düşmüş semerli bülbüller!

Baloncular, hacıyatmazcılar, fırıldaklar,
Horoz şekerleri, civ civ öten oyuncaklar;

Sağında atlıkarınca, solunda tahtirevan
Önünde bir sürü çekçek, tepende çifte kolan

Öbek öbek yere çökmüş kömür çeken develer...
Ferâğ-ı bâl ile birden geviş getirmedeler.

Koşan, gezen, oturan, mâniler düzüp çağıran.
Davullu zurnalı 'dans' eyliyen, coşup bağırان,

Bu kâinât-ı sürûrun içinde gezdikçe,
Çocukların tarafındaydı en çok eğlence,

Güzelce süslenerek dest-i nâz-ı mâderle;
Birin çiçek gibi nevvâr olan bebeklerle

Gelirdi safha-i mevvâc-ı ıyde başka hayât...
Bütün sürûr u şetâretti gördüğüm harekât!

Onar parayla biraz sallanırdılar... Derken,
Dururdu 'Yandı! ' sadâsiyle türküler birden,

- Ayol, demin daha yanmıştı a! Herif sen de,
- Peki kızım, azıcık fazla sallarım ben de.

'Deniz dalgasız olmaz
Gönül sevdasız olmaz
Yâri güzel olanın
Başı belâsız olmaz!

Haydindi mini mini maşallah
Kavuşuruz inşallah...'

Fakat bu levha-i handâna karşı, pek yaşlı,
Bir ihtiyar kadının koltuğunda gür kaşlı,

Uzunca saçlı güzel bir kız ağlayıp duruyor.
Gelen geçen 'Bu niçin ağlıyor? ' deyip soruyor.

- Yetim ayol... Bana evlâd belâsıdır bu acı
Çocuk değil mi? 'Salıncak' diyor...

- Salıncakçı!
Kuzum, biraz da bu binsin... Ne var sevâbına say...
Yetim sevindirenin ömrü çok olur...
- Hay hay!

Hemen o kız da salıncakçının mürüvvetine
Katıldı ağlamayan kızların şetâretine.